

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΥΜΠΛΗΡΟΥΝΤΑΙ πενήκοντα ἔτη καὶ αὐτὰς ἀφ' ὧν ἤρξατο γράφων ὁ κ. Ἀγγελος Βλάχος. Ἦν εἰς γενναῖος σταθμὸς φιλολογικῆς βίου ἡμῶν αἰῶν. Καὶ ἰδίως διὰ τὸν Βλάχον, τὸν πολυγλωσσότατον καὶ διακεκριμένον λόγιον. Ὁ θέλων δι-

ὀλίγων λέξεων νὰ δώσῃ ἀκριβῆ χαρακτηρισμὸν τοῦ Βλάχου, ὥς ἀνθρώπου τῶν γραμμάτων, θὰ εὗρεθῇ εἰς δυσχερῆ θέσιν. Εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ εἶδη τῆς φιλολογίας ἀνεμύθη ζωηρῶς, εἶνε δὲ ἀληθῶς δύσκολον νὰ σταματήσῃ ὁ σκιαγραφῶν αὐτὸν καὶ νὰ εἴπῃ, εἶνε ποιητής, ἢ λεξικογράφος, ἢ μεταφραστὴς, ἢ κριτικός ἢ κωμωδιογράφος. Ἦν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἀλλ' εἰς οὐδὲν ἡσχολήθη ἰδιαίτατα, ὥστε νὰ κατακτήσῃ τοῦ κυρίαρχου τὸν τίτλον. Ὡς ποιητὴς ἀνήκει εἰς τὴν παλαιὰν σχολήν, ἣν ἀνέδειξαν οἱ Παράσχοι, ὁ Ζαλακώστας, ὁ Βαλαωρίτης, ὁ Παπαροηγόπουλος, ὁ Βασιλειάδης κλπ. Ἀπὸ ἐν τούτοις μεταφράσεις τὸν ποιητικαὶ ἢ «Λιτανεία» τοῦ Αἰῖνε καὶ ἢ «Νεκροῦρία» τῆς Νέγρη δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὥς οἱ ἄριστοι τῶν στίχων οὗς ἔγραψε. Ἡ «Ἠὼς» καὶ αἱ «Ὠραὶ» καὶ ἢ «Στίχοι» καὶ τὰ «Ἐκ τῶν Ἐνόντων» καὶ τὰ «Λυρικά ποιήματα» δὲν δύνανται νὰ ἀντιθέσιν εἰς τὴν σύγχρονον τεχνοπρίαν. Ὡς μεταφραστὴς, σχεδὸν ὁ κρῆτιστος ἐν Ἑλλάδι. Ὡς κριτικός; Αἱ μελέται του περὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἑπῶν, περὶ τῶν ποιητῶν Σούτσων. Καρασόττα, Τερτσέτη, Ζαλακώστα, Παράσχου, Σουρῆ, περὶ τῆς φωνογραφικῆς σχολῆς καταδεικνύουν ὀρθοφροσύνην καὶ εὐφροσύνην: ἀπαράτητα προσόντα δι' ἕνα κρῖνοντα. Ἀμελιτικός, ὅσον καὶ εὐνομαθής, χαρίεις ἀλλὰ καὶ ἐμβριθής. Ὡς λεξικογράφος ἐξησφάλισε πολὺ τιμὴν θέσων μὲ τὸ «Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικόν» του τὸ ἐν ἔτει 1897 ἐκδοθέν. Ὡς κωμωδιογράφος ἐγένετο γνωστός μὲ τὰς «Κωμωδίας» αἵτινες ἀρκεῖ νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι ἐξεδόθησαν τῷ 1871 διὰ τὰ μὴ ἔχον πολλὰς ἀπαιτήσεις οἱ αὐστηροὶ ἐπικριταί. Ἀλλὰ τὸ θέατρον ὀφείλει περισσότερα εἰς τὸν κ. Βλάχον, διότι ἐχάρισεν εἰς αὐτὸ τὰς μεταφράσεις τοῦ «Κλαβιγίου» τοῦ «Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις» καὶ τῶν δύο Οἰδιπόδων τοῦ Σο-

φοκλέους. Ὁ κ. Βλάχος εἶνε ὁ γλαφυρότερος τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων συγγραφέων. Κομψὸς καὶ γλυκὺς τὴν ἔκφρασιν, τεχνουργεῖ μᾶλλον ἢ γράφει. Ἡ καθαρεύουσα ἐκπηδᾷ ἀπὸ τὴν γραφίδα του μὲ ὅλα τὰ κάλλη τῆς τὰ μεταλοπρεπῇ. μὲ ὅλην τὴν θέλγουσαν χάριν τῆς.

★ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΑΡΠΕΣ ★

ΤΑ ΔΥΟ ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Σὲ κῆπο ἀρχοντικῷ,
Ποῦ ὑψώνουν τρόπαια γύρω
Ἀναδενδράδες καὶ κισσοί,
Κι' ὅπου ἀναδένεται γλυκὰ τὸ μῦρο
Ἀπὸ τὸ μενεξέ κι' ἀπ' τὴ βανίλλια,
Σὲ κῆπο ἀρχοντικῷ
Πῶχει λουλούδια χίλια,
Καταμεσῆς στέκει ἕνα μάρμαρο
Καὶ στέκει ἕνα Ἀγαλμα λευκὸ ..

Τριγύρω του, σιὰ πόδιά του
Ἡ δάλιες βελονδέιες.
Τὰ ρόδα τὰ ἐκατόφυλλα,
Τὰ κρῖνα τὰ γαλάζια καὶ ἡ γαρδένιες
Μὲ τ' ἄνθη τὰ λευκά,
Γεννιοῦνται καὶ πεθαίνουν
Γλυκὰ—γλυκὰ...

Καὶ τὸ ἀγαλμα—Μιὰ νύμφη ἀρχαία
Σὲ πεντελῆσιο μάρμαρο,
Ἀκίνητη κι' ἀμίλητη καὶ ὠραία
Μὲ πρόσωπον ἀχνό—
Στέκει μὲ μάτια καρφωμένα
Στὸν Οὐρανό...

Ἀνὰ ἀναδένει ἕνας παλμὸς
Τὰ στήθη τῆς τὰ πέτρινα!
Κι' ἂν τρώῃ ἐρωτικὸς καημὸς
Τῇ λεβεντιά τοῦ κρῖνον,
Κι' ἂν ξεπνυχᾷ σιὰ πόδια τῆς
Τὸ πορφυρὸ τριαντάφυλλο
Ποῦ ἀφίνει τὴν ψυχούλα του
Φιλὰκι νὰ τῆς φέρῃ
Τὸ νύχτιο ἀγέρι! . . .

Κι' ἐγὼ — ποῦ τώρα κύκλω μου
Χορὸ κρατοῦνε ἡ ὦρε;
Χλωμὲς καὶ μαυροφόρες—
Καλὰ δὲν ξέρω τί ἤθελα:
Μάρμαρο κρῦο νὰ γείνω
Χωρὶς ψυχὴ, χωρὶς καρδιά
Ἡ μαραμμένο κρῖνο,
Μιὰ χειμωνιάτικη βραδυνὰ
Στὰ πόδια ἐνὸς Ἀγάλματος
Στὸ κρῦο τὸ χῶμα ἐπάνω
Νὰ πέσω νὰ πεθάνω! . . .

ΘΡΑΣ. ΣΩΔΙΟΠΟΥΛΟΣ